

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET NIKOLIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 5096/12)

PRESUDA

STRASBOURG

29. siječnja 2015.

Ova presuda postaje konačna pod okolnostima navedenima u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Nikolić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Isabelle Berro, *predsjednica*,
Elisabeth Steiner,
Khanlar Hajiyeu,
Mirjana Lazarova Trajkovska,
Julia Laffranque,
Ksenija Turković,
Dmitry Dedov, *suci*,

i Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

Nakon vijećanja zatvorenog za javnost dana 6. siječnja 2015.,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 5096/12) protiv Republike Hrvatske što ga je dana 9. prosinca 2011. hrvatska državljanka gđa Nada Nikolić („podnositeljica”) podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”).

2. Podnositeljicu je zastupao g. T. Filaković, odvjetnik iz Osijeka. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Podnositeljica je posebice tvrdila da, suprotno postupovnoj obvezi iz članka 2. Konvencije, nadležna tijela državne vlasti nisu odgovarajuće odgovorila na ubojstvo njezinog supruga.

4. Dana 12. veljače 2013. Vlada je obaviještena o zahtjevu.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

5. Podnositeljica je rođena 1964. godine i živi u Vukovaru.

A. Pozadina predmeta

6. Predmetni događaji odvijali su se u Vukovaru, hrvatskome gradu u blizini srpske granice koji je u razdoblju od kolovoza do studenog 1991. godine za vrijeme oružanog sukoba u Hrvatskoj bio pod snažnim napadom Jugoslavenske narodne armije i srpskih paravojnih postrojbi te koji je

naposljetku krajem studenog 1991. godine od strane istih i zauzet. Između 1992. i 1996. godine Vukovar je bio područje pod zaštitom Ujedinjenih naroda ("United Nations Protected Area - UNPA").

7. Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda ustanovilo je 1996. godine Prijelaznu upravu UN-a za Istočnu Slavoniju, Baranju i Zapadni Srijem („United Nations Transitional Administration in Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium - UNTAES“) koja je uključivala i Vukovar. Dana 15. siječnja 1998. godine UNTAES-u je završio mandat te je započeo prijenos ovlasti hrvatskim vlastima.

B. Činjenice povezane sa smrću supruga podnositeljice

8. Dana 2. listopada 1991. godine između 16,00 i 17,00 sati, za vrijeme opće uzbune, dvojica nepoznatih uniformiranih muškaraca naoružanih vatrenim oružjem lišila su slobode supruga podnositeljice, Lj.N.-a, u podrumu ili dvorištu zgrade u Kudeljarskoj ulici u Vukovaru i odvezli ga.

9. Dana 24. studenoga 1991. godine tijelo Lj.N.-a pronađeno je u rijeci Dunav kod Novog Sada u Srbiji.

10. Dana 25. studenoga 1991. godine, Institut za sudsku medicinu Medicinskog fakulteta u Novom Sadu proveo je obdukciju tijela Lj.N.-a kojom je ustanovljeno da je uzrok smrti prostrjelna rana nanesena metkom iz ručnog vatrenog oružja.

C. Istraga smrti supruga podnositeljice

11. Podnositeljica je u vezi sa smrću svojeg supruga 2004. godine podnijela tužbu za naknadu štete Općinskom sudu u Vukovaru protiv države, koju je u postupku zastupalo Općinsko državno odvjetništvo u Vukovaru.

12. U vezi s gore navedenim postupkom, Općinsko državno odvjetništvo u Vukovaru od vukovarske je policije zatražilo da im dostavi sve podatke u vezi sa smrću supruga podnositeljice. Policija je tada prvi put doznala za smrt supruga podnositeljice te je o njoj pokrenula istragu.

13. Dana 24. siječnja 2005. godine policija je obavila obavijesni razgovor s podnositeljicom koja je navela da su 2. listopada 1991. godine dvojica hrvatskih vojnika otela njezina supruga iz podruma zgrade u Vukovaru i odvezla ga sa sobom. Imenovala je šest drugih osoba koje su bile prisutne u podrumu u tom trenutku, B.Š., K.Š., J.T., S.P., M.P. i J.M. Međutim, K.Š., S.P. i M.P. su u međuvremenu preminuli.

14. Istoga je dana policija obavila obavijesni razgovor s J.T. koja je izjavila da su supruga podnositeljice iz podruma zgrade u Vukovaru u listopadu 1991. godine odvela dvojica uniformiranih, naoružanih i maskiranih muškaraca.

15. Dana 3. veljače 2005. godine policija je obavila obavijesni razgovor s B.Š.-om koji je izjavio da se u kolovozu 1991. godine pridružio Hrvatskoj vojsci, a da se u podrumu našao samo u posjetu svojoj supruzi K.Š. i njihovoj djeci koji su se od granatiranja Vukovara sklonili u istom podrumu kao i podnositeljica i njezin suprug. Rekao je da nije bio prisutan kad je suprug podnositeljice odveden.

16. Dana 15. veljače 2005. godine vukovarska policija je u vezi s ubojstvom supruga podnositeljice podnijela kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja Županijskom državnom odvjetništvu u Vukovaru, pri čemu je to kazneno djelo označila kao ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

17. Dana 5. svibnja 2009. godine podnositeljica se obratila Županijskom državnom odvjetništvu u Vukovaru i rekla im da je B.Š. bio prisutan kad je njezin suprug odveden. Također je izjavila da je, nakon što je K.Š. preminula oko 10. studenoga 1991. godine, jedan od muškaraca koji su odveli njezina supruga došao u podrum kako bi odveo J.M. Tom je prilikom B.Š. - koji je također bio prisutan - podnositeljici šapnuo: „To je muškarac koji je odveo Lj.[N.]-a.“ Podnositeljica je također navela da je B.Š. živio u Zagrebu.

18. Dana 9. srpnja 2009. godine, zagrebačka policija je obavila obavijesni razgovor s B.Š.-om. Rekao je da nije bio prisutan kad je odveden suprug podnositeljice te da ne poznaje osobe koje su ga odvele.

19. Dana 21. srpnja 2009. godine, vukovarska policija je obavila obavijesni razgovor s J.M. koja je izjavila da je bila prisutna u podrumu tog dana kad je Lj.N. odveden, no da nije vidjela muškarce koji su ga odveli.

20. Dana 24. ožujka 2011. godine, istražni sudac Županijskog suda u Zagrebu ispitao je B.Š. koji je ponovio raniju izjavu.

21. Dana 3. svibnja 2011. godine, istražni sudac Županijskog suda u Vukovaru ispitao je podnositeljicu koja je ponovila raniju izjavu.

22. Dana 12. studenoga 2011. godine, vukovarska policija je obavijestila Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru da o predmetu nemaju nikakvih novih saznanja.

D. Parnični postupak

23. Kao što je gore navedeno (vidi stavak 11.), u studenom 2004. godine podnositeljica je podnijela tužbu protiv države Općinskom sudu u Vukovaru kojom je tražila naknadu štete nastale u vezi sa smrću njezina supruga. Tužba je odbijena 18. rujna 2008. godine, što je u žalbenom postupku potvrdio Županijski sud u Vukovaru 21. travnja 2009. godine te Vrhovni sud Republike Hrvatske 16. veljače 2011. godine. Domaći su sudovi utvrdili da je tužba podnesena nakon što je nastupio zakonski zastarni rok.

24. Ustavna tužba koju je podnositeljica naknadno podnijela odbačena je 12. srpnja 2011. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

25. Članak 21. Ustava Republike Hrvatske (“Narodne novine” br. 56/90 s naknadnim izmjenama i dopunama) glasi kako slijedi:

„Svako ljudsko biće ima pravo na život.

(...)“

26. Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine, br. 110/97 s naknadnim izmjenama i dopunama) propisuju:

Članak 174. stavak 2.

„(...) da može odlučiti hoće li zahtijevati provođenje istrage (...) državni će odvjetnik (...) zahtijevati od redarstvenih vlasti da prikupe potrebne obavijesti i poduzmu druge mjere radi otkrivanja [predmetnog] kaznenog djela i počinitelja (...)“

Članak 177.

„Ako postoje osnove sumnje da je počinjeno kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti, redarstvene vlasti dužne su poduzeti potrebne mjere da se pronađe počinitelj kaznenog djela (...) te da prikupe sve obavijesti koje bi mogle biti od koristi za uspješno vođenje kaznenog postupka. (...)“

Članak 187.

„(1) Istraga se pokreće protiv određene osobe kad postoji osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo.

(2) U istrazi će se prikupiti dokazi i podaci koji su potrebni da bi se moglo odlučiti hoće li se podignuti optužnica ili obustaviti postupak (...)“

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 2. KONVENCIJE

27. Podnositeljica je prigovorila propustima u istrazi ubojstva njezina supruga. Pozvala se na postupovni aspekt članka 2. Konvencije čiji mjerodavni dio glasi:

„1. Pravo svakoga na život zaštićeno je zakonom. Nitko ne smije biti namjerno lišen života osim u izvršenju sudske presude na smrtnu kaznu za kaznena djela za koje je ta kazna predviđena zakonom.

(...)“

A. Dopuštenost

1. Tvrđnje stranaka

28. Vlada je tvrdila da podnositeljica nije iscrpila sva dostupna domaća pravna sredstva. Tvrđili su da je podnositeljica mogla podnijeti prigovor protiv pojedinih policijskih službenika ili zaposlenika Državnog odvjetništva koji su bili zaduženi za istragu o smrti njezina supruga. Takav je prigovor mogao voditi k pokretanju stegovnog postupka. Što se tiče zaštite od navodnog nezakonitog rada državnih tijela, Vlada je istaknula da je podnositeljica mogla tražiti naknadu štete od države sukladno Zakonu o sustavu državne uprave. Tvrđili su da je takvu kombinaciju pravnih sredstava Sud smatrao djelotvornom u predmetu *D.J. protiv Hrvatske* (br. 42418/10, 24. srpnja 2012.).

29. Vlada je nadalje tvrdila da je zahtjev podnesen Sudu izvan šestomjesečnog roka jer se podnositeljica nije raspitivala o tijeku istrage te nije reagirala na zastoje u istrazi.

30. Podnositeljica je u odgovoru navela da je iscrpila sva dostupna pravna sredstva i poštivala pravilo o šest mjeseci.

2. Ocjena Suda

(a) Iscrpljivanje domaćih pravnih sredstava

31. Sud se već osvrnuo na iste prigovore vezane uz iscrpljivanje domaćih pravnih sredstava u drugim predmetima protiv Hrvatske te ih je odbio (vidi *Jelić protiv Hrvatske*, br. 57856/11, stavci 59.-67., 12. lipnja 2014.). Sud ne vidi razlog da u ovom predmetu odstupi od tog stajališta.

32. Slijedi da se Vladin prigovor mora odbiti.

(b) Poštivanje pravila o šest mjeseci

33. Sud primjećuje da je u nizu predmeta vezanih uz dugotrajne istrage o smrti rođaka podnositelja razmatrao u kojem trenutku podnositelj može ili treba početi sumnjati u djelotvornost pravnog sredstva te kako to utječe na šestomjesečni rok propisan člankom 35. stavkom 1. Konvencije (vidi *Şükran Aydın i drugi protiv Turske* (odluka), br. 46231/99, 26. svibnja 2005.; *Elsanova protiv Rusije* (odluka) br. 57952/00, 15. studenoga 2005.; i *Narin protiv Turske*, br. 18907/02, stavak 50., 15. prosinca 2009.). Utvrđivanje je li podnositelj u određenom predmetu poštivao kriterije dopuštenosti ovisit će o okolnostima predmeta i drugim čimbenicima poput pažnje i interesa koje je podnositelj pokazao, kao i o tome u kojoj mjeri je predmetna istraga odgovarajuća (vidi *Narin*, citirano gore, stavak 43.). Sud je utvrdio da će u predmetima vezanima uz slučajeve nasilne smrti neučinkovitost istrage biti općenito lakše prepoznati; nužnost žurnog postupanja može od podnositelja zahtijevati da takav predmet podnese Sudu u Strasbourgu u roku od nekoliko mjeseci ili najviše, ovisno o okolnostima,

svoga nekoliko godina nakon predmetnog događaja (vidi *Varnava i drugi protiv Turske* [VV], br. 16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 i 16073/90, stavak 158, ECHR 2009).

34. Kao što je vidljivo iz gore navedene sudske prakse, Sud se suzdržao od navođenja točno određenog vremenskog razdoblja nakon kojega istraga postaje neučinkovita, a u svrhu procjenjivanja datuma od kojega šestomjesečni rok počinje teći. Kako će Sud odrediti takvo razdoblje ovisi o okolnostima pojedinog predmeta i drugim čimbenicima kao što su pažnja i interes koje je pokazao podnositelj.

35. Što se tiče ovog predmeta, Sud primjećuje da je istraga o smrti supruge podnositeljice započela 2005. godine te je još uvijek u tijeku. Istražni sudac Županijskog suda u Vukovaru je 2011. godine još ispitivao svjedoke, uključujući i podnositeljicu. Stoga se ne može reći da je šestomjesečni rok istekao u bilo kojem trenutku između 2005. godine i datuma kad je ovaj zahtjev podnesen Sudu, dana 9. prosinca 2011. godine. Iz toga slijeda da je podnositeljica poštivala šestomjesečni rok.

(c) Zaključak o dopuštenosti

36. Sud primjećuje da prigovor na temelju postupovnog aspekta članka 2. Konvencije nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije. Nadalje primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

37. Vlada je tvrdila da su hrvatske vlasti poduzele sve odgovarajuće mjere, ispitale svakoga tko je mogao imati ikakve informacije o predmetnim događajima te istražile sve tragove čim su saznale za otmicu supruge podnositeljice 2004. godine. Stoga su ispunile svoju postupovnu obvezu iz članka 2. Konvencije.

38. Podnositeljica je ostala pri svom prigovoru.

2. Ocjena Suda

(a) Opća načela

39. Sud je već utvrdio da obveza zaštite prava na život iz članka 2. Konvencije, razmatrana u vezi s općom obvezom države na temelju članka 1. Konvencije da „svakoj osobi pod [svojom] jurisdikcijom osigura prava i slobode određene u Konvenciji“ zahtjeva postojanje nekog oblika učinkovite službene istrage u slučajevima ubojstva pojedinaca uslijed uporabe sile, bilo od strane državnih službenika ili privatnih osoba (vidi,

primjerice *Branko Tomašić i drugi protiv Hrvatske*, br. 46598/06, stavak 62., 15. siječnja 2009.).

40. Istraga mora biti učinkovita u smislu da može dovesti do identifikacije i kažnjavanja odgovornih osoba (vidi *Oğur protiv Turske* [VV], br. 21594/93, stavak 88., ECHR 1999III). Vlasti posebice moraju poduzeti razumno dostupne mjere kako bi osigurali dokaze vezane uz događaj, uključujući, *inter alia*, svjedočanstva očevidaca, forenzičke dokaze i, kad je to prikladno, obdukciju koja omogućuje potpunu i točnu evidenciju ozljede i objektivnu analizu kliničkih nalaza, uključujući uzrok smrti (vidi, za primjer u vezi s obdukcijama, *Salman protiv Turske* [VV], br. 21986/93, stavak 106., ECHR 2000-VII; za primjer u vezi sa svjedocima, *Tanrikulu protiv Turske* [VV], br. 23763/94, ECHR 1999-IV, stavak 109.; i za primjer u vezi s forenzičkim dokazima, *Gül protiv Turske*, br. 22676/93, stavak 89., 14. prosinca 2000.). Svaki nedostatak istrage koji umanjuje mogućnost utvrđivanja uzroka smrti ili odgovorne osobe riskira neispunjavanje tog standarda.

41. Mora postojati stupanj javne kontrole istrage ili njezinih rezultata koji je dostatan da osigura odgovornost kako u teoriji, tako i u praksi. Stupanj tog nadzora može se razlikovati se od predmeta do predmeta. Međutim, u svim predmetima najbliži rođak žrtve mora biti uključen u postupak u onoj mjeri u kojoj je to potrebno da bi se zaštitili njegovi ili njezini legitimni interesi (vidi *Shanaghan protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 37715/97, stavci 91.-92., 4. svibnja 2001.).

42. Čak i kad su se događaji odvijali u dalekoj prošlosti, moguće je da dođe do novog razvoja događaja koji dovodi do nove obveze za provođenjem istrage, primjerice kad se pojave novootkriveni dokazi (*Brecknell protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 32457/04, stavci 73.75., 27. studenoga 2007.; *Hackett protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 4698/04, (odluka) 10. svibnja 2005.; *Gasyak i drugi protiv Turske*, br. 27872/03, 13. listopada 2009.). Opseg nove obveze za provođenjem istrage razlikuje se ovisno o prirodi navodnih novih dokaza ili informacija. Obveza može biti ograničena na provjeravanje pouzdanosti novih dokaza. Vlasti mogu legitimno uzeti u obzir izgled pokretanja novog kaznenog postupka u tako kasnoj fazi. Moguće je da se zbog proteka vremena razina hitnosti smanjila; neodgodivost poduzimanja potrebnih istražnih radnji u razdoblju nakon događaja vjerojatno više neće postojati (npr. *Brecknell*, citirano gore, stavci 79.-81.). Standard žurnosti u takvim povijesnim predmetima uvelike se razlikuje od standarda koji se primjenjuje za nedavne događaje u kojima je vrijeme često od presudne važnosti za očuvanje ključnih dokaza na mjestu zločina i za ispitivanje svjedoka dok su njihova sjećanja još uvijek svježija i detaljna (vidi *Palić protiv Bosne i Hercegovine*, br. 4704/04, stavak 70., 15. veljače 2011. u vezi sa složenim situacijama nakon sukoba; *Emin i drugi protiv Cipra*, br. 59623/08 et al., (odluka) 3. travnja 2012.; i (odluka), br. 60441/13 et al., stavak 21., 11. ožujka 2014.).

(b) Primjena ovih načela na ovaj predmet

43. Što se tiče ovog predmeta, Sud ističe da su mjerodavne vlasti saznale za smrt supruga podnositeljice u sumnjivim okolnostima krajem 2004. godine kad je podnositeljica podnijela tužbu za naknadu štete protiv države. Državu je u tom postupku zastupalo Općinsko državno odvjetništvo u Vukovaru koje je od vukovarske policije odmah zatražilo sve dostupne informacije u vezi sa smrću supruga podnositeljice. Policija nije imala nikakve informacije o tome, no odmah je pokrenula istragu. Policija je obavila obavijesni razgovor s podnositeljicom i svim osobama koje su navodno svjedočile odvođenju supruga podnositeljice od strane dvojice uniformiranih muškaraca.

44. Sud uzima u obzir činjenicu da su supruga podnositeljice navodno odveli uniformirani muškarci iz Vukovara 1991. godine te da podnositeljica to nije prijavila hrvatskim vlastima, koje s tim nisu bile upoznate do kraja 2004. godine. Zbog činjenice da je prošlo otprilike četrnaest godina, izgledi da će se utvrditi istina značajno su se smanjili. U međuvremenu su preminuli neki od navodnih svjedoka tog događaja. Oni koji su još uvijek živi nisu iznijeli bitne informacije o identitetu muškaraca koji su odveli supruga podnositeljice (usporedi s predmetom *Gürtekin i drugi protiv Cipra* (odluka), br. 60441/13, stavak 25., 11. ožujka 2014.).

45. U ovom trenutku Sud ponavlja da je opseg gore navedene obveze provođenja učinkovite istrage kvalificirao kao obvezu u pogledu sredstava, a ne rezultata (vidi, primjerice, presudu *Shanaghan*, citirano gore, stavak 90. i presude navedene u njoj). Što se tiče primjerenosti mjera koje su poduzele hrvatske vlasti u vezi sa smrću supruga podnositeljice, Sud nisu uvjerali podnositeljici navodi da je došlo do značajnih previda ili propusta. Podnositeljica nije ukazala ni na koje druge konkretne tragove u istrazi koje bi policija mogla slijediti. Činjenice predmeta pokazuju da su ključni svjedoci do kojih se moglo doći ispitani i da su dostupni dokazi prikupljeni i pregledani. Sud primjećuje da je policija istražila sve dostupne informacije. Činjenica da istraga nije uspjela identificirati počinitelje sama po sebi istragu ne čini nužno neučinkovitom. U ovim okolnostima Sud ne može staviti na teret vlastima bilo kakvu skrivljenu nepažnju, jasnu lošu namjeru ili nedostatak volje (usporedi s predmetom *Gürtekin i ostali*, citirano gore, stavak 27.).

46. Prethodna su razmatranja dovoljna da bi Sudu omogućila zaključak da nije došlo do povrede članka 2. Konvencije u okolnostima ovog predmeta.

II. NAVODNE POVREDE ČLANKA 13. KONVENCIJE

47. Podnositeljica je prigovorila da nije imala na raspolaganju djelotvorno pravno sredstvo u vezi s istragom o smrti njezina supruga. Pozvala se na članak 13. Konvencije koji glasi kako slijedi:

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom, čak i u slučaju kada su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

A. Dopuštenost

48. Sud smatra da je ovaj prigovor usko vezan s onim u svezi s postupovnim aspektom članka 2. Konvencije te stoga također mora biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

49. Sud smatra da je glavno pitanje u ovom predmetu ono vezano uz učinkovitost istrage o smrti supruga podnositeljice. Prigovor na temelju članka 13. Konvencije ponavljanje je prigovora na temelju postupovnog aspekta članka 2. S obzirom na analizu Suda na temelju članka 2. Konvencije, Sud smatra da u okolnostima ovog predmeta nema potrebe za daljnjim ispitivanjem prigovora na temelju članka 13. Konvencije.

III. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

50. Podnositeljica je prigovarala temeljem članka 6. Konvencije ishodu parničnog postupka koji je pokrenula protiv države.

51. U svjetlu svih materijala koje posjeduje, te u mjeri u kojoj su stvari koje su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ovaj dio zahtjeva ne upućuje na postojanje bilo kakve povrede Konvencije (vidi *Bogdanović protiv Hrvatske* (odluka), br. 72254/11, stavci 47.-56., 18. ožujka 2014.). Iz toga slijedi da je nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) kao očigledno neosnovan te da ga treba odbaciti sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je prigovor u vezi s postupovnim aspektom članka 2. Konvencije kao i prigovor na temelju članka 13. Konvencije dopušten, dok je ostatak zahtjeva nedopušten;
2. *Presuđuje* da nije došlo do povrede postupovnog aspekta članka 2. Konvencije.
3. *Presuđuje* da nije potrebno razmotriti prigovor na temelju članka 13. Konvencije.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 29. siječnja 2015. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika suda.

Søren Nielsen
Tajnik

Isabelle Berro
Predsjednica

© 2015 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.